

de skønsmæssige Tillæg og Fradrag. I nøje Forbindelse med Erhvervsskattens Karakter af en ren Indkomstskat staaer Anvendelsen af *Skatteprocenten* (d. v. s. den Gennemsnitsprocent, hvormed de virkelige Indkomster, bortset fra Tillæg og Fradrag, beskattes), og ikke af *Ligningsprocenten*, der udregnes paa Grundlag af de endelige udfundne Skatteindtægter. Anvendelse af Ligningsprocenten uden Ret til Nedsættelse, vilde ramme mindre Skatteydere meget haardt.

En gennemgribende Reform paa det heromhandlede Omraade, hvorved Erhvervskommunerne opnaa en Indtægt af Betydning, uden at der gøres for stort Indgreb i Opholdskommunernes Ret og uden at de enkelte Skatteydere rammes uforholdsmæssig haardt, vil vanskelig kunne opnaas ved mindre Ændringer i det nugældende System. Da Tilvejebringelsen af et nyt Grundlag for Erhvervsbeskatningen vil kræve indgaaende Undersøgelser og desuden omfattende Drøftelser med Repræsentanter for Købstadforeningen og de samvirkende Sogneraadforeninger, har Regeringen ment foreløbig at burde indskrænke sig til i Overensstemmelse med de fremkomne Ønsker at foreslaa en Udvidelse af Kredsen af de Personer, som inddrages under Erhvervsbeskatningen. Naar man har foreslaaet at medtage kommunale Funktionærer, er det i Erkendelsen af, at det med Rette kan findes stødende, at Personer, som oppebære Løn for fast Arbejde i Kommunens Tjeneste ikke bidrage til dens Fornødenheder, medens det paa den anden Side ofte vil føles som et Indgreb i den personlige Frihed, naar en Kommune af Hensyn til Skatten, tvinger sine Funktionærer til at bo indenfor Kommunen. Den anden foreslaaede Udvidelse, der gælder Direktører for Aktieselskaber og lignende Selskaber, søger bl. a. sin Begrundelse deri, at Selskabsformen er-

faringsmæssig ofte benyttes i Tilfælde, hvor den enkelte Mand, som formelt optræder som Selskabets lønnede Funktionær, i Virkeligheden har den væsentligste økonomiske Interesse i Foretagendet. At vedkommende i saa Fald maa svare Skat til den Kommune, hvor Virksomheden har sit Sæde, er saa meget mere naturligt som Lønningerne til Direktøren og de øvrige Funktionærer fradrages ved Udfindelsen af *Selskabets* skattepligtige Indtægt.

Disse to Bestemmelser vil i nogen Grad udvide Erhvervsskattens Omraade, men efter de Oplysninger som ere indhentede fra Købstadkommunerne, maa det dog antages, at Erhvervsskattens samlede Beløb ikke vil blive meget stærkt forøget ved Gennemførelse af denne Udvidelse. Noget videre vilde man kunne naa ved ogsaa at inddrage Statsembedsmænd under Erhvervsskatten, men man har haft nogen Betænkelighed ved at stille Forslag herom, da disses Virksomhed ofte ikke kan siges at være knyttet til den enkelte Kommune, ligesom det jo ikke er denne, der betaler dem.

I Overensstemmelse med det ovenfor nævnte af Købstadforeningens Bestyrelse udtalte Ønske er der ved den under IV. foreslaaede Tilføjelse til § 12 aabnet Adgang til særskilt Ansættelse til Erhvervsskat, naar det Skattepligt begrundede Forhold opstaar efter Affattelsen af den almindelige Ligning til Erhvervskommunen.

Det bemærkes endelig, at den i § 1 under I. foreslaaede ændrede Affattelse af Lovens § 1, 1ste Punktum, er i Overensstemmelse med den tilsvarende Bestemmelse i det for Rigsdagen fremsatte Forslag om Indkomst- og Formueskat til København og stemmer i øvrigt i Realiteten med den af Administrationen hævdede Opfattelse af Begrebet „fast Ophold“ som Betingelse for Skattepligt.